

Speelse, boze en kosmische dromen bij de Rotterdamse Dansgroep

Sophie Janssens in Edge Stories van Anouk van Dijk (de Rotterdamse Dansgroep).
Foto: Leo van Velzen

Door Martin Bijkerk

Rotterdam. Het nieuwste programma van De Rotterdamse Dansgroep laat weer eens fraai zien hoe divers de hedendaagse dans is. De speelse benadering van gastchoreograaf Mark Haim in zijn 'Just play please' staat in schril contrast met het loodzware expressionisme in 'Letting go' van artistiek leidster Káthy Gosschalk. 'Edge stories' van danseres Anouk van Dijk lijkt soms typerend voor de dromerige neokosmische stroming in de jongeren-cultuur.

Het leven is niets meer dan een spel, of het nu gaat om emoties, bewegen of de wereldorde. In zijn 'Just play please' lijkt Mark Haim het spelelement toegepast te hebben op alle facetten van zijn choreografie. De muziek bestaat uit de capricci van Paganini, muzikaal feitelijk niets dan heilsvirtuoze techniek-spelletjes, zeker als ze gespeeld worden door de violist Shlomo Mintz, die op jonge leeftijd (34) al een wereldreputatie heeft opgebouwd op de concertpodia (onlangs nog bij het Rotterdam Philharmonisch met Beethovens vioolconcert).

Bij tijd en wijle laat Haim de dansers een poging wagen een zelfde huzarenstukje uit te halen in grilligheid en complexiteit als in het stuntsysteem van Paganini en bereikt dan opwindende momenten, met flitsende isolaties in alle ledematen. Het toneelbeeld wordt beheerst door een uitvergroete blokkendoos, eerst opgebouwd als een muur, dan uitwaaiend over het toneel in allerlei vormen als poorten, tafels en zultengalerijen.

Centraal in dit dansstuk staat een duet dat lyrisch begint en steeds heftiger wordt totdat de twee personen totaal lijken op te gaan in

hun emotioneel verzengende realiteit. Maar ook dat bleek een spel, de vrouw sloopt en sist een kenmerkend ingedutte danser in dat hij aan de beurt is. Deze sfeerbreuk is aanleiding uit te pakken met een totaal maf en hilarisch spektakel rond quizmasters, schoonheidskoninkinnen, een ijzersterke drumsolo, en de wereldleiders die de wereldbol trachten verdelven. Al met al een zeer fris en ver-rassend dansstuk.

Dat kan men niet zeggen van het moeizame getob in Káthy Gosschalks 'Letting go'. In de nachtmerrie van een schone slaapster gaat het om beelden van onvermogen tot contact en intimiteit, met psychologiserende associaties. De hoofdrol is weggelegd voor een man (fraai vertolkt door Rick Kam) en zijn worstelingen met verlangens, trauma's en emotioneel isolement. Alleen twee al even wereldvreemde zusjes we-

ten dit isolement even te doorbreken. Bij dit dansstuk klinken de zes stukken voor orkest (opus 6) van Anton Webern, zes onafhankelijke sfeerminiaturen met ieder een eigen orkestrale inkleuring. Deze sterk uiteenlopende kleuren blijven in 'Letting go echter' in het ongewisse hangen en Weberns muziek lijkt er dan ook aan de haren bijgesleept.

Anouk van Dijk al enkele malen bewezen over groot choreografisch talent te beschikken, en met 'Edge Stories', haar eerste dansstuk voor het repertoire maakte zij de belofte waar. In zowel de kostumering (lange rokken van glinsterende India-lappen) voor zowel mannen als vrouwen) als de muziek (speciaal gecomponeerde en samengestelde wereldmuziek-fragmenten) worden oriëntaalse steren opgeroepen en daarmee

krijgt haar vitale en fijnzinnig gedetailleerde bewegingsstijl som-een kosmisch tintje, zonder oot te vervallen in New-age gedoe. In de stemmingsbeelden ontstaat een rituele sfeer doordat individuen worden meegerogen in mystieke groepshandelingen. Sommigen ontrekken zich daaraan of trachten anderen te manipuleren. Tenslotte conformeert ook de meest hardnekkige eersling (Gaby Allard) zich aan de regels van het vaag-metafysisch spel dat de groep in zijn dwaal houdt.

In vitale dansgedeeltes valt op hoe van Dijk impulsen spiraleert door het lichaam laat trekken en zij bereikt daarin vaak meeslep-pende momenten van vervoering. Compositorisch lijkt van Dijk geen moeite te hebben complexe stijlmiddelen op een vanzelfsprekende manier te hanteren, vaal worden verschillende formatie-en bewegingsthema's met elkaar doorvlochten zonder iets in het derheid in te boeten. In het neelbeeld zijn twee banen van tekstiel langs de rand van het podium gespannen, en door er voor en achter langs te strijken ontstaat vaak een bijzonder licht-erschaduwspel, mede dankzij het geïnspireerde lichtontwerp van Kees Knegies.

'Edge Stories' lijkt zich af te spelen in een eigen, dromerige dimensie en is daarmee prikkelende en vervoerende dansvoorstelling.

De Rotterdamse Dansgroep met drie premières: Just play please van Mark Haim, letting go van Káthy Gosschalk en Edge Stories van Anouk van Dijk. Gezien in de kleine zaal Rotterdamse Schouwburg. Daar nog te zien tot en met 7 december, daarna tournee.

ROTTERDAMS DAGBLAD 6/12/91